

THÀNH - KINH BÁO

NĂM THỨ 6

MARS 1936

SỐ 61

TÒA SOẠN BÁO :

Số 1, Phố Nguyễn-Trãi
Hà-nội, Bắc-kỳ

THƠ VÀ TIỀN-BẠC

Xin gửi cho Mục-sư W. C. Cadman
Quản-ly Thánh-Kinh Báo
Hà-nội, Bắc-kỳ

LỆ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 1p.00
Mỗi số 0p.15
Mua báo xin trả tiền trước

TÔI CÓ LÊN TIẾNG CHỨNG ĐẠO KHÔNG?

Al sao sau hai mươi năm rông-rã rao-giảng Tin-Lành còn có nhiều tỉnh, nhiều làng, nhiều hộ-lạc ở Đông-dương chưa được nghe ơn cứu-rỗi ?

Đương thời Hội-Thánh đầu-tiên, chỉ trong vài mươi năm ngọn cờ Thập-tự đã pháp-phối che-phủ khắp các tỉnh-thành, làng-xóm của đế-quốc La-mã. Dấu lãnh-tụ Hội-Thánh, tức là các sử-đồ và các ông truyền-đạo, đóng vai hệ-trọng, nhưng kết-quả tốt-tươi kia một phần rất lớn do mỗi tín-đồ dạn-dĩ đồn danh Cứu-Chúa. Xin lấy xứ Tiều Á-tế-á làm bằng. Đành rằng Phao-lô ngụ tại Ê-phê-sô, nhưng Kinh-Thánh nào có chép ông đưa gót chơn đẹp-đẽ đến thăm Hội-Thánh hưng-thạnh tại thành Cô-lô-se cũng thuộc xứ đó đâu. Thế thì muốn đáp trúng câu hỏi trên, ta phải nhìn vào chỗ mỗi tín-đồ không góp đủ phần truyền-đạo, ấy là chưa nói đến công-việc của Đức Thánh-Linh. Trao hầu hết trách-nhiệm làm chứng về Chúa cho các ông mục-sư, truyền-đạo, ấy dấy cái sức mạnh bấy lâu ngăn-trở ngót hai mươi triệu người nghe danh Jêsus từ-ái.

Có!—Vi tôi là thánh-đồ

ĐOC thư Ê-phê-sô 4: 7-16, ta thấy Phao-lô khen-tặng các ân-tử Đấng Christ đổ trên Hội-Thánh để dự-bị và

gây-dựng các «thánh-đồ» hầu cho ai nấy chung công góp sức «gây-dựng thân-thể Đấng Christ.» Thánh-đồ là địa-vị và phẩm-tước của mỗi người tin theo Cứu-Chúa, chớ không phải riêng của những ai chịu chức trong Giáo-Hội, hoặc đã đổ huyết tổ lòng mến Chúa. Chúng ta há chẳng nhận-biết rằng Chúa cũng dành riêng một chức-vụ cao-qui cho tín-đồ hèn-kém hơn hết? Hỡi anh em tín-đồ yêu-dấu, hệ-trọng thay là trách-nhiệm mỗi người chúng ta đối với sự giảng đạo cho kẻ đồng-loại! Biết đâu linh-hồn kia chẳng nông-nả đợi-chờ anh em chỉ cho biết con đường cứu-rỗi bởi Chúa Jêsus. Biết đâu linh-hồn ấy chẳng là vật-liệu cuối-cùng cần để xây xong thân-thể Đấng Christ trước khi Ngài tái-làm. Nếu ta hững-hờ phạm-sự, thì trước tòa Chiên Con sao hay chữa tội nặng-nề?

Có!—Vi thế mới trọn phạm-sự

THỰC-HÀNH lễ đạo Tin-Lành và cất tiếng đồn đạo Tin-Lành, đó là hai trách-nhiệm quan-trọng hơn hết của tín-đồ đối với Đức Chúa Trời và loài người. Nhưng biết bao tín-đồ vì thấy sống tội cao ngất, tà-giáo lạn-trần và lễ-thói hủ-lậu bó-buộc, nên đành lặng tiếng im hơi, nhường phần, thảng cho quỷ Sa-tan, lấy sự thực-hành lễ đạo làm đầy-đủ. Tín-đồ Hội-Thánh đầu-tiên có như thế không? Nếu họ

ngậm miệng vì sợ cơn bắt-bớ và khờ-hinh, thì đạo Tin-Lành có đồn rộng và chúng ta ngày nay có dịp tốt được cứu-rỗi chẳng? Lại nữa, nếu ta không chịu làm chứng cho Chúa, thì sao biết được những ân-tử Ngài muốn ban cho mình để hầu việc Ngài? Thật nhiều khi lời làm chứng của một tín-dồ hèn-kém làm cho người cao-sang trong Hội-Thánh phải thẹn thãm. Ký-giá tin theo Đấng Christ vì thấy một chàng thiếu-niên dẫu bị chê-cười, nhạo-báng, nhưng vẫn vui-vẻ làm chứng cho Chúa. Câu Chúa cho chúng tôi học thuộc và làm theo lời Phao-lô khuyên-dạy Ti-mô-thê: «Ta khuyên con hãy nhen lại ơn của Đức Chúa Trời ban cho» (II Ti 1: 8)! Được vậy thì lửa Thánh-Linh sẽ cấp theo lời nói thiết-tha, và linh-hồn vương tội sẽ được tái-sanh.

Có!—Vi Chúa tôi đã làm thế

ĐỀU tối-cần của Hội-Thánh Nam-Việt ngày nay là ai nấy nức tiếng đồn đạo vì cố kính-yêu Thiên-Phụ và thương-xót đồng-bào hư-mất. Sự vinh-hiến của Đức Chúa Trời phải làm trung-tâm động-lực cho mọi việc tin-kính và cách hành-vi của tín-dồ. Suốt sáu ngày tỏ quyền sáng-tạo, Đức Chúa Trời muốn in nét vinh-hiến trên mỗi vật hoàn-mỹ và nhứt là trên loài người; nhưng căm-hờn và quỷ-quyệt, Sa-tan đã vùi vinh-hiến kia dưới đồng bùn tội-lỗi. Chẳng cam chịu kẻ thù thắng thế, Đức Chúa Trời đã lấy thiện trừ ác, phó Con một cho Tử-thần để làm phương cứu-vãn tình-hình ngang-ngửa, lại định rằng hễ «nghe đến danh Đức Chúa Jê-sus (Con ấy), mọi đầu gối đều quì xuống» (Phil. 2: 10). Con ấy «thấy những đám dân đông thì động lòng thương-xót» (Ma 9: 36), nên đã khuyên môn-đồ cầu-nguyện cho có nhiều người «khua chuông cảnh-tỉnh hồn mê-muội,» và cũng truyền bảo họ «hãy đi khắp thế-gian, truyền Tin-Lành cho mọi người» (Mác 16: 15). Thế rồi 12 sứ-đồ với 120 môn-đồ trong vài mươi năm đã «lật đổ thế-gian.»

Hồi tin-dồ Đông-Pháp, hãy kính Chúa, thương người, và kêu-la như Phao-lô rằng: «Không rao-truyền Tin-Lành thì khốn-khó cho tôi thay!»

Có!—Vi tôi nào thiếu dịp-tiện

NGÀY nay tín-dồ có thiếu dịp-tiện cất tiếng đồn danh Cứu-Chúa chẳng?—Không, người yêu-kính Chúa đều đáp như thế. Theo học lớp Kinh-Thánh của các ông bà mục-sư Mẫu-Hội để hiểu thêm lời Chúa và biết cách làm chứng, nhập ban truyền-đạo của Hội mình để cùng anh em chị em đi từng nhà từng làng mà cất nghĩa đạo, mua sách rất rẻ của nhà-in Hà-nội để phân-phát cho người chưa biết Chúa, thiết tưởng hễ ai sốt-sắng đều dễ làm được. Mà dẫu không thể làm vậy, anh em cũng vẫn được tự-do nói cho kẻ khác biết ơn Chúa đã khiến mình tái-sanh và nếm ơn cứu-rỗi.

Bao người cầu-nguyện cho Hội-Thánh Đông-dương được phấn-hưng, nhưng cầu-nguyện mà không chịu hi-sinh thì chỉ là đeo mặt nạ tin-kính. Đành rằng cơn phục-hưng nào cũng do Đức Thánh-Linh, nhưng Đức Thánh-Linh chỉ có thể bày-tỏ quyền-phép trong những người sẵn lòng hầu việc. Nhóm hội phấn-hưng đông-dúc, long-trọng ư?—Tốt lắm! Nhưng nếu tín-dồ nào cũng điềm-nhiên tọa-thị, không cất tiếng làm chứng thì hội phấn-hưng chẳng kết-quả gì, nào có khác «đồng kêu lên hay là chấp-chỏa vang tiếng» (I Cô 13: 1). Chẳng chức-vụ nào quý bằng chức-vụ mỗi người làm chứng cho Chúa, chẳng trái nào ngon bằng trái ta tự hái ăn. Chính Đức Chúa Jê-sus hay hái từng trái một, như Ni-cô-dem, người dờn-bà Sa-ma-ri, và những trái ấy đã sanh ra biết bao trái khác. Nếu năm nay mỗi tín-dồ dắt-đem một người tin Chúa, thì cuối năm số tín-dồ sẽ gấp đôi. Nguyện Chúa cho chúng tôi cố tôn-vinh Ngài, cố cứu kẻ trầm-luân, và cố giựt phần thưởng «mão triều-thiên không hay hư-nát» (I Cô 9: 25)!—*T. K. B.*